

Thema: 'Geloven in het leven van alle dag'

Schriftlezingen:

Matteüs 17: 1-9 'Verheerlijking op de berg'

Romeinen 14: 1-13

Intro

Ik moet denken aan die jongen die van zijn leraar natuurkunde de vraag kreeg hoe het zat met de versnelling bij een val van een kogel. 'Nou... ik geloof...
'Geloven doe je in de kerk' – hier moet je het zeker weten was het antwoord. Geloven, alleen in de kerk ? ... beperkt tot déze vier muren?

Of jaren geleden kreeg één van mijn kinderen te horen: jouw vader heeft een mooi beroep. Die hoeft alleen op zondag te werken. Geloof in actie – alleen op déze dag, zondag?

Dat waren een aantal van de vragen, die ópkwamen bij de voorbereiding van deze dienst en die ook in de brainstorm van de Welkomdienst een plaats kregen.

Welke rol speelt ons geloof in het leven van elke dag?

Of parkeren we het op zondagmorgen om 11 uur tot de volgende week, zoals ik wat uitdagend in de kerkbode schreef?

Nu kunnen we direct reageren met 'natuurlijk niet' of 'geloof en leven zijn onlosmakelijk verbonden', maar er ligt altijd de uitdaging om daar dan ook inhoud aan te geven.

Soms weten mensen om ons heen precies hoe het bij gelovige mensen eraan toe-gaat. We hebben allemaal vast wel eens de opmerking gehoord 'op zondag zitten ze vooraan in de kerk, maar door de week ... ho maar'.

Dan moet het hier op die eerste rij wel heel druk zijn...

Is het gewoon kinnesine, gewoon commentaar willen hebben op het leven van anderen, óf hebben wij – christenen in het algemeen – soms iets uitgestraald van 'als je maar de vaste christelijke rituelen aanhoudt, dan zit het wel goed'? De zondag dus...

Op deze tweede zondag van de veertig-dagen-tijd wijzen de lezingen ons in ieder geval niet in de richting van het be- of veroordelen van anderen. De apostel Paulus stelt die negatieve, die kritische houding aan de kaak, dus ik moet ook maar gauw afstand nemen van de openingszinnen. Wie ben ik?

Wie ben ik?

Dat is ook de kerngeachte in de woorden die Paulus aan de christenen in Rome schrijft:

Wie bent u, dat u een oordeel velt over de dienaar van een ander?

Wie bent u, dat u een oordeel velt over uw broeder of zuster? Wie bent u, dat u op hen neerziet??

Er zijn blijkbaar verschillen **binnen** die gemeente van Rome, net zoals in elke andere gemeente.

En daarmee neem ik ook even afscheid van hoe er buiten de kerk tegen ons aangekeken wordt.

Dát komt aan het eind nog wel als een soort vanzelfsprekende aanbeveling. Nu eerst even naar binnen kijken.

In de gemeente kan er zo maar iets gebeuren waardoor iemand denkt 'daar ben ik het helemaal niet mee eens'.

In Rome was dat gebeurd doordat het verbod voor Joden om de stad binnen te komen, weer was opgeheven ná de dood van keizer Claudius (in 56 na Christus). Dus voelden ook Joodse christenen – of Messiasbelijdende Joden – zich vrij om zich weer bij de gemeente aan te sluiten. Maar de heiden-christenen (met dus een Griekse of Romeinse achtergrond) hadden ondertussen – dus tijdens de afwezigheid van hun Joods broeders en zusters - wat meer vrijheid gevoeld in hun dagelijkse keuzes. Wat doe je wél en wat doe je níet als gelovig mens?

Ga je naar de vleeshal aan de achterkant van een heidense tempel om dáár je biefstukje te kopen – of bleef je dat zien als ‘onrein’ – je zou toch ook weer ‘her-besmet’ kunnen worden. Weer in de ban van de heidense goden kunnen komen...

Hield je nog de sabbat en andere Joodse feestdagen, die met het jonge christelijk geloof waren meegekomen uit Jeruzalem óf dacht je ‘alle dagen zijn gelijk’ – ‘ik doe op sabbat gewoon wat ik zelf leuk vind’. Jezus heeft ons toch bevrijd van al het wettische denken. Rechtvaardiging door geloof alleen.

Geloven op maandag, maar niet teveel gedoe over hoe je dat invult ...

Paulus wil in ieder geval de eenheid in de gemeente bewaren en wat hij doet, is duidelijk maken dat – op welke lijn je ook zit – iedereen **trouw** wil zijn aan de Heer. Of je dat op de traditioneel Joodse wijze doet of op de nieuwe lijn, die jij afleidt uit het leven van Jezus... **elk** wil trouw zijn aan de Heer. Je doet het toch om de Heer te eren. Of een zinnetje wat ook twee keer terugkomt: of je nu wél iets wilt eten, je dankt God ervoor; en als je het laat staan om de Heer te eren, dan dank je ook God. ‘Eucharistee’ – de term, die we kennen van het Avondmaal – de dankzegging uitspreken – ‘Eucharistie’ in de katholieke traditie.

Paulus doet dus hier geen uitspraken over wel of niet een vegetarische levensstijl zoals het aan het begin van de lezingen wel even leek, maar zoekt juist naar een levensstijl, die Jezus Christus eert, en waarin we elkáár - mét onze verschillen - aanvaarden.

Jezus Christus is voor ons gestorven en weer opgestaan om Heer te zijn in ons leven – én ook wanneer wij sterven.

‘Hetzij wij leven, hetzij wij sterven, wij zijn van de Heer’ - in de vorige vertaling. Uiteindelijk zijn we allemaal geroepen om met onze levensstijl de Heer te prijzen.

‘Elke knie zal zich buigen en elke tong zal belijden, dat Jezus is de Heer’ – een variant uit Filippenzen 2.

Wees je dus bewust dat de hemelse Vader naar je leven kijkt. Tegenover Hem ben je verantwoordelijk en tegenover niemand anders...

Betekent dat dus dat het je een zorg zal wezen hoe een ander over je leven denkt...? Er volgt in Romeinen 14 nog één zinnetje dat ik bewust níet heb weggelaten... niet alleen ‘laten we elkaar niet langer veroordelen’ maar ook ‘neem u voor uw broeder en zuster geen aanstoot te geven en hun niet te ergeren’.

Zijn we dan weer terug bij af, neemt Paulus de vrijheid weer af, die hij eerst verkondigd heeft. Of mag je juist denken: ik heb de vrijheid om een ander geen ergernis te geven.

Ik doe mijn best en als die dan zulke lange tenen heeft ...

Een christelijke levensstijl is al lastig voor gelovigen onderling, laat staan wat er dan buiten de kerk van gevonden wordt.

Wat wél duidelijk is, is dat je met je nieuwe levensstijl het dagelijks leven ingestuurd wordt.

En die lijn kwam ik ook in de Evangelie-lezing tegen.

‘Geen tentje op de berg...’ zou je het kunnen noemen.

Vrij snel na de eerste Lijdens-aankondiging neemt Jezus drie van zijn leerlingen mee, een hoge berg op. Aan de zuidkant van het Meer van Galilea zie je de ronde top, met bovenop de onvermijdelijke kerk – de Tabor.

Petrus, Johannes en Jakobus – alleen met hun Heer.

En daar vindt die verheelijking plaats – een gedaanteverandering: Jezus’ gezicht stralend als de zon, zijn kleren wit als het licht. En alsof dat nog niet genoeg is, melden zich Mozes en Elia, vertegenwoordigers van Wet en Profeten, maar ook diegenen, die net als Jezus een veertig-dagen-ervaring hebben gehad in de woestijn.

Zij gaan met Jezus in gesprek.

Misschien is het wel dat soort gesprek dat ook in Rome gevoerd werd, was mijn eerste gedachte. Maar het Lucas-evangelie voegt er hieraan toe: ze spraken 'over de uitgang', de ex-odos, de Exodus – de NBV vertaalt 'over het levenseinde dat Hij in Jeruzalem zou moeten volbrengen (Luc. 9: 31).

Wet en Profeten bemoedigen Jezus om vol te houden en zijn weg tot het uiterste te gaan.

Een geweldig moment - de Drie in het Licht!! En vandaar Petrus' woorden 'het is goed dat wij hier zijn'. Hoogtepunten moet je bewaren, liefst in een tentje vangen.

Maar wanneer zijn woorden letterlijk overschaduwd worden door een ook al stralende wolk – in het licht gezet dus,

mét de begeleidende woorden 'Dit is mijn geliefde Zoon,
in Hem vind Ik vreugde; luister naar Hem!' –

én het drietal zich ter aarde werpt uit angst,
is het ook Jezus die hén vol liefde aanraakt.

'Je hoeft niet bang te zijn!' Sta op!

Sta op, Kerk-in-Actie-thema voor deze veertigdagentijd.

Het is alleen maar meer: Jezus, met Hem mogen zij verder gaan.

Maar Gods tent zal midden tussen de mensen staan.

Niet 'zijn Licht en Liefde' bewaard boven op de berg.

Maar zoals Johannes over Jezus zegt: Hij heeft midden onder ons gewoond – letterlijk 'zijn tent opgeslagen' (1: 14) – zó is het ook Gods bedoeling voor de eeuwigheid: Gods woonplaats, zijn tent is onder de mensen en Hij zal bij hen wonen – opnieuw 'zijn tent opslaan' (Openbaring 21: 3).

De leerlingen – en wij met hen – mogen weer afdalen naar het dagelijkse leven. Dáár de Navolging van Jezus vormgeven!

Pas ná de Opstanding mogen ze over deze ervaring in het Licht vertellen, krijgen ze te horen.

Misschien is dat ook wel de functie van de zondag: bij elkaar zijn in het Licht. Gods nabijheid vieren en ervaren. Luisteren naar zijn Woord en Hem de lof toe zingen. Elkaar ontmoeten en stimuleren dat ook ín de week te blijven doen.

Vandaaruit ook de kracht en inspiratie opdoen voor dat leven van elke dag.

Een leven waarin we elkaar aanvaarden en waarderen, elk met de eigen intentie om tot eer van de Heer te leven

Dan zal 'geloven' niet alleen iets voor de zondag zijn, hebben voorgangers ook door de week nog wat te doen en mogen we in dat dagelijks leven getuige zijn van die liefde van Christus, die ons aangeraakt heeft.

'Ze hebben op de voorste rij in de kerk gezeten
En het is nog te merken ook!'

Amen